പുതുകവിത ആധുനികതയുടെ തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ? 'കവിതയുടെ കാർണിവൽ' സംവാദത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം

സി. അലികുട്ടി

ഉത്തരാധുനികതയും മലയാള പുതുകവിതയും

ഒരു സാംസ്കാരികാവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ ഉത്തരാധുനികത നിർവചിക്കപ്പെട്ടത് അതിന്റെ സങ്കീർണ്ണത, വൈരുദ്ധ്യം, ബഹുസ്വരത, പരസ്പരാശ്രയത്വം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളിലൂടെയാണ്. ആധുനികത മുന്നോട്ടുവെച്ച ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളുടെ (grand narratives) തകർച്ചയും, കേന്ദ്രീകൃതമായ അധികാരഘടനകളോടുള്ള സംശയവും, യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏകമാനമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ തിരസ്കാരവുമാണ് ഉത്തരാധുനിക ചിന്തയുടെ കാതൽ. ഈ സൈദ്ധാന്തിക പരിസരം ആഗോളതലത്തിൽ കലയിലും സാഹിത്യത്തിലും വലിയ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് വഴിവെച്ചു. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കവിതയിൽ, 1990 കളോടെ പ്രകടമായ ഒരു ഭാവുകത്വമാറ്റത്തിന് ഈ ചിന്തകൾ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. ആധുനികതയുടെ അസ്തിത്വദുഃഖഭരിതമായ ആന്തരികസംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നും, അതിന്റെ ഗൗരവപൂർണ്ണമായ നിലപാടുകളിൽ നിന്നും മലയാള കവിത വഴിമാറി നടക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ഈ പുതിയ കാവ്യധാരയെയാണ് പൊതുവിൽ 'പുതുകവിത' എന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നത്. ടി.പി. രാജീവൻ,

പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ, അൻവർ അലി, എസ്. ജോസഫ്, കെ.ആർ. ടോണി, അനിതാ തമ്പി,പി.രാമൻ തുടങ്ങി ഒരു പുതിയ നിര കവികൾ പുതിയ ഭാവുകത്വത്തിന്റെ കാവ്യരൂപങ്ങളുമായി മലയാളകവിതയിൽ സജീവമായി.

നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യയും വിജ്ഞാന വ്യവസായവും ആഗോളീകരണവും ചേർന്ന് രൂപപ്പെടുത്തിയ ഒരു നവലോകക്രമത്തിലേക്ക് കേരളീയ സമൂഹം പ്രവേശിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ ഈ കവിതകളിൽ വ്യക്തമായിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുബോധത്തെ ചുട്ടുപൊള്ളിക്കുന്ന വലിയ ആവിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് പകരം, "ഒന്നിനോടും കൂറ് പുലർത്താതെ ഒന്നിലും ഇടപെടാതെ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് സംവദിക്കാൻ പുതിയ ജീവിതം പോലെ പുതിയ കവിതയും പരിശീലിച്ചു". പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാരങ്ങളോ ആധുനികതയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ കെട്ടുപാടുകളോ ഇല്ലാതെ, കൂടുതൽ ജനാധിപത്യപരവും വികേന്ദ്രീകൃതവുമായ ഒരു കാവ്യപരിസരമാണ് പുതുകവിത മുന്നോട്ടുവെച്ചത്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്, പുതുകവിതയുടെ കാൽനൂറ്റാണ്ട് (1990 2015) പിന്നിട്ട സന്ദർഭത്തിൽ, 2016 ഏപ്രിൽ 2, 3 തീയതികളിൽ പട്ടാമ്പി ഗവൺമെൻറ് സംസ്കൃത കോളേജിലെ മലയാളവിഭാഗം 'കവിതയുടെ കാർണിവൽ' എന്ന പേരിൽ ഒരു സംവാദം സംഘടിപ്പിച്ചത്. മലയാളകവിതയിൽ ഭാവുകത്വപരമായ വിച്ഛേദം സൃഷ്ടിച്ച ഈ കാവ്യധാരയെ സമഗ്രമായി വിലയിരുത്തുക എന്നതായിരുന്നു ഈ കാർണിവലിന്റെ ലക്ഷ്യം. മുഖ്യധാരയും പ്രബലരൂപമാതൃകകളും അപ്രസക്തമായ ഒരു ചരിത്രസന്ദർഭമാണ് തൊണ്ണൂറുകളോടെ വികസിച്ചുവന്ന പുതുകവിതയുടേത് എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ഈ സംവാദം രൂപപ്പെട്ടത്. പുതുകവിതയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന "ബഹുസ്വരതയും കാർണിവലിസവും" അതിന്റെ വ്യത്യസ്ത ധാരകളും പ്രവണതകളും പരിശോധിക്കുന്നതിനായി, നാല് സുപ്രധാന സംവാദചോദ്യങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ചർച്ചകൾ മുന്നോട്ടുപോയത്.

ഈ പഠനം , പട്ടാമ്പിയിൽ നടന്ന ആ ചരിത്രപരമായ സംവാദത്തിൽ പങ്കെടുത്ത കവികളും വിമർശകരും മുന്നോട്ടുവെച്ച ആശയങ്ങളെ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാനും, അതിലൂടെ മലയാള പുതുകവിതയുടെ ഭാവുകത്വപരിസരത്തെ നിർവചിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നു. പുതുകവിത എന്നത് ഏകശിലാത്മകമായ പ്രസ്ഥാനമല്ല, മറിച്ച് വിച്ഛേദവും തുടർച്ചയും, സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വിമോചനവും സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായ പ്രതിസന്ധിയും, പുതിയ അനുഭവലോകങ്ങളും മാറുന്ന കാവ്യശില്പങ്ങളും തമ്മിലുള്ള നിരന്തരമായ സംഘർഷങ്ങളാൽ നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ചലനാത്മക മണ്ഡലമാണെന്ന് ഈ അന്വേഷണത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്നു .

പുതുകവിതയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന ബഹുസ്വരതയും കാർണിവലിസവും അതിനകത്ത് വികസിച്ചു വന്ന വ്യത്യസ്തധാരകളും പ്രവണതകളും മാധ്യമരൂപങ്ങളും പരിശോധിക്കപ്പെടണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലാണ് എല്ലാ ധാരകളെയും ഒരേ പോലെ സമീപിച്ച്, ഒരു തുറന്ന സംവാദം സംഘടിപ്പിച്ചത്. എല്ലാ മേഖലകളിലും നിന്നുള്ള എഴുത്തുകാരെയും വിമർശകരെയും അനുവാചകരെയും ഉൾപ്പെടുത്തി വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളിലൂന്നിയാണ് സംവാദങ്ങൾ നടന്നത്. വിഷയമണ്ഡലത്തെ അലക്ഷ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം ഡിബെറ്റബിൾ ആയ ചില ചോദ്യങ്ങളിലൂന്നിയാണ് ഈ സംവാദങ്ങളെല്ലാം വികസിച്ചത്. ഒരു വിഷയത്തിൽ ഒരു മുഖ്യചോദ്യവും അഞ്ചോ ആറോ ഉപവിഷയമേഖലകളെ സംബന്ധിച്ച സൂചനകളും മുൻനിർത്തിയുള്ള വിശകലനാത്മകമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും വിലയിരുത്തലുകളുമാണ് ഉണ്ടായത്. പുതുകവിത: ആധുനികതയുടെ തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ?, നവമാധ്യമങ്ങൾ മലയാള കവിതയെ നവീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?, അനുഭവത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ ഭൂഖണ്ഡം പ്രവാസജീവിതം മലയാള കവിതയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ..?, രചനാശിൽപത്തിൽ പുതുകവിത എങ്ങനെ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു?

തുടങ്ങിയ നാലു ചോദ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് സംവാദം പുരോഗമിച്ചത്. അതിന്റെ ഭാഗമായി വിവിധ എഴുത്തുകാർ അവതരിപ്പിച്ച നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഉൾച്ചേർത്തുകൊണ്ട് പുതുകവിതയെ സംബന്ധിച്ച ഈ അടിസ്ഥാനചോദ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്.

ആധുനികതയുടെ തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ?

പുതുകവിതയുടെ സ്വത്വത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യമാണിത്. ആധുനികതയുമായുള്ള അതിന്റെ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണ് ഈ ചോദ്യത്തോടുള്ള പ്രതികരണമായി ഉയർന്നുവന്നത്. അതൊരു പൂർണ്ണമായ വിച്ഛേദമാണോ, സ്വാഭാവികമായ തുടർച്ചയാണോ, അതോ ഈ ദ്വന്ദ്വത്തെത്തന്നെ അപ്രസക്തമാക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ഭാവുകത്വപരിണാമമാണോ സംഭവിച്ചത് എന്നതാണ് പ്രധാന വിഷയമായി വരുന്നത്

സംവാദത്തിന് തീർത്തും പ്രകോപനപരമായ ഒരു ദിശാബോധം നൽകിയത് സിവിക് ചന്ദ്രന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നത്, കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, സച്ചിദാനന്ദൻ, ബി. രാജീവൻ എന്നിവർ നേതൃത്വം നൽകിയ 'രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ആധുനികത' യഥാർത്ഥത്തിൽ മലയാള ആധുനികതയ്ക്ക് സംഭവിക്കാമായിരുന്ന ആഴങ്ങളെയും ഉയരങ്ങളെയും ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നാണ്. "മലയാളത്തിലെ ആധുനിക കവിതയിലെ ട്രോജൻ കുതിരകളാണ്" ഈ മൂന്നുപേർ എന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ഇടപെടൽ, കവിതയെ 1950 കളിലെ മുദ്രാവാക്യസമാനമായ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുപോവുകയും, കൂടുതൽ ഗഹനമായ ഒരു ആധുനികതയെ "ഗർഭഛിദ്രത്തിന് വിധേയമാക്കുക"യുമാണ് ചെയ്തത് എന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

സിവിക് ചന്ദ്രന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രഖ്യാപനം "ആ മഴ പെയ്തു തോർന്നു" എന്നതാണ്. 1970 80 കളിലെ പ്രകടവും വാചാലവുമായ രാഷ്ട്രീയകവിതയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞുവെന്നും, അത്തരം കവിതകൾ ഇനി ഗൗരവമായി പരിഗണിക്കപ്പെടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം തറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. ഇതിനുപകരമായി, ഉത്തരാധുനികതയുടെ കാലത്ത് "Personal is political" (വ്യക്തിപരമായതെല്ലാം രാഷ്ട്രീയമാണ്) എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് വന്നു. ഇതനുസരിച്ച്, എല്ലാ കവിതയും രാഷ്ട്രീയമാണ്. പ്ലേറ്റോയുടെ റിപ്പബ്ലിക്കിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട കവി, "കവിതയുടെ മണ്ണിൽ സ്വയം ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റു വഴികളില്ല" എന്ന അവസ്ഥയിലാണെന്നും, ഈ അരാജകമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പുതുകവിതയുടെ രാഷ്ട്രീയം നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. പുതുകവിത ആധുനികതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ധാരയുടെ (രാഷ്ട്രീയ ആധുനികത) നിരാസവും, മറ്റൊരു സാധ്യതയുടെ (അരാഷ്ട്രീയ ആധുനികത) വീണ്ടെടുപ്പുമായി മാറുന്നു എന്ന വാദമാണ് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്.

സിവിക് ചന്ദ്രന്റെ വിച്ഛേദവാദത്തിന് വിപരീതമായി, ഒരു തുടർച്ചയുടെയും കെട്ടുപിണയലിന്റെയും സാധ്യതയാണ് എൻ.ജി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. "ആധുനിക കവിതയും പുതുകവിതയും തമ്മിൽ കൃത്യമായ വിച്ഛേദമുണ്ടെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല" എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ആധുനികത അതിന്റെ പൂർവ്വകാല കവിതയിൽ നിന്ന് എത്രമാത്രം അകലം പാലിച്ചുവോ, അത്രയും വലിയ അകലം പുതുകവിതയ്ക്ക് ആധുനികതയിൽ നിന്ന് അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. ടി.പി. രാജീവനെപ്പോലുള്ള കവികളെ "ബാറ്റുചെയ്യാതെ നോട്ടൗട്ടായി നിൽക്കുന്ന ഒരു കവി" എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഈ രണ്ട് കാലഘട്ടങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം പേറുന്ന സംക്രമണഘട്ടത്തിലെ എഴുത്തുകാരുടെ സാന്നിധ്യം അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആധുനികതയുടെ കാലത്തുണ്ടായതുപോലെ

കൃത്യമായ രാഷ്ട്രീയ കവിതകൾ ഇന്നും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട് എന്നതിനാൽ, ഇവ രണ്ടും "അന്യോന്യം കലർന്നുകിടക്കുന്നവയാണ്" എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ എത്തുന്നത്.

ഈ സംവാദത്തിലെ ഏറ്റവും മൗലികമായ ഇടപെടലുകളിലൊന്ന് പി.എൻ. ഗോപീകൃഷ്ണന്റേതായിരുന്നു. "പുതുകവിത: ആധുനികതയുടെ തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ?" എന്ന ചോദ്യം തന്നെ ഒരു ആധുനികതയുടെ ചോദ്യമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തെത്തന്നെ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതലായ ആശയം 'വികേന്ദ്രീകരണം' (decentralization) എന്നതാണ്. 70 കളിലെ രാഷ്ട്രീയ കവിതകളിലെ കേന്ദ്രീകൃതമായ തീമുകൾക്ക് 90 കളിൽ വലിയ തോതിലുള്ള വികേന്ദ്രീകരണം സംഭവിച്ചു. പരിസ്ഥിതി, സ്ത്രീ, ദളിത് തുടങ്ങിയ വിവിധ വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്നുള്ള നോട്ടങ്ങൾ ചരിത്രത്തെ അഴിച്ചുപണിയുകയും പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ തുടർച്ചയാണോ വിച്ഛേദമാണോ എന്ന അന്വേഷണം അപ്രസക്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു.

ഗോപീകൃഷ്ണൻ മലയാള രാഷ്ട്രീയ കവിതയുടെ ചരിത്രത്തെത്തന്നെ പുനർനിർവചിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ തുടക്കം 70 കളിലല്ല, മറിച്ച് 1888 ലെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠയിലെ "ജാതിഭേദം മതദ്വേഷം ഏതുമില്ലാതെ സർവ്വരും സോദരത്വേന വാഴുന്ന മാതൃകാ സ്ഥാനമാണിത്" എന്ന വരികളിലാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു. രക്തബന്ധത്തിനപ്പുറം സാംസ്കാരികമായ ഒരു 'സാഹോദര്യം' മുന്നോട്ടുവെച്ച ഈ വരികളാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആധുനിക രാഷ്ട്രീയ കവിതയെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈ പുനർവായനയിലൂടെ, പുതുകവിത ഭൂതകാലത്തെ പുനർനിർവചിക്കുകയും പുതിയ

സാംസ്കാരികാവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഭാഷയെ വികസിപ്പിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു. "ഇന്നുണ്ടാവുന്ന ചീത്തകവിതകൾ പോലും പഴയ കവിതയുടെ ബോധ്യത്തിന്റെ അപ്പുറത്ത് നിന്നാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്" എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം ഈ ചരിത്രപരമായ പുനർക്രമീകരണത്തെ അടിവരയിടുന്നു.

പുതുകവിത ആധുനികതയിൽ നിന്നുള്ള തികഞ്ഞ വിച്ഛേദമാണെന്ന് ഏറ്റവും വ്യവസ്ഥാപിതമായി വാദിച്ചത് രാജേന്ദ്രൻ എടത്തുംകരയാണ്. 1991 ൽ ടി.പി. രാജീവന്റെ 'വാതിൽ' മുതൽ 2000 ൽ എസ്. ജോസഫിന്റെ 'കറുത്തകല്ല്' വരെയുള്ള കാവ്യസമാഹാരങ്ങളെ കാലക്രമത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, ഒരു പുതിയ ഭാവുകത്വം എങ്ങനെയാണ് രൂപപ്പെട്ടുവന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു. സച്ചിദാനന്ദൻ ആധുനിക കവിതയുടെ മാനിഫെസ്റ്റോയായി അവതരിപ്പിച്ച ആശയങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടാണ് എടത്തുംകര തന്റെ വാദങ്ങൾ നിരത്തുന്നത്. ഈ താരതമ്യം പുതുകവിതയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ആധുനികതയുടെ തത്വം (സച്ചിദാനന്ദന്റെ നിരീക്ഷണപ്രകാരം)	പുതുകവിതയുടെ പ്രതികരണം (എടത്തുംകരയുടെ വിശകലനത്തിൽ)	വിശകലനം
കാല്പനിക വിരുദ്ധം: കാല്പനികതയെ പുറംകാൽ കൊണ്ട് തട്ടിമാറ്റുന്നു.	**കാല്പനികതയുടെ പുനരാനയിക്കൽ:** കാല്പനികതയെ പൂർണ്ണമായി തള്ളിക്കളയുന്നില്ല; വിദൂരതയെയും സമീപസ്ഥമായതിനെയും ഒരുപോലെ കാണുന്നു.	കേവലമായ തിരസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് മാറി, കൂടുതൽ അയവുള്ളതും സങ്കലിതവുമായ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റം.
പൗരുഷ കേന്ദ്രീകൃതം: കവിത ദൃഢവും പൗരുഷവുമായ അവബോധത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ആധുനികത ഒരു സ്ത്രീയെയും	**ലിംഗനിരപേക്ഷം:** എല്ലാ ലിംഗക്കാർക്കും പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്ന തുറന്ന ചിന്ത.	ആധുനികതയുടെ പുരുഷാധിപത്യപരമായ കാതലിനെ തകർക്കുന്ന അടിസ്ഥാന മാറ്റം.

അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.		
പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോടുള്ള അകൽച്ച: പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രതിസന്ധികളാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു.	**പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ തകർച്ച:** പ്രത്യയശാസ്ത്ര പ്രതിസന്ധി മാത്രമല്ല, അവ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. തീർപ്പുകളില്ലാത്ത സന്ദേഹങ്ങളിലേക്ക് കവിത തുറന്നുവെക്കുന്നു.	പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ഉറപ്പുകളിൽ നിന്നോ പ്രതിസന്ധികളിൽ നിന്നോ മാറി, വ്യക്തിപരമായ അന്വേഷണങ്ങളുടെയും സംശയങ്ങളുടെയും ഇടം
ഐറണി: പ്രതിഷേധത്തെ ഐറണിയായി പരിണമിപ്പിക്കുന്നു.	**സൗന്ദര്യാത്മകമായ പ്രതിഷേധം:** പ്രതിഷേധത്തെ ഐറണിയിൽ ഒതുക്കാതെ, കൂടുതൽ സൗന്ദര്യാത്മകവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.	കാവ്യപ്രകാശനത്തിന്റെ വൈകാരികവും ഭാഷാപരവുമായ സാധ്യതകളെ വികസിപ്പിക്കുന്നു.
അശ്ലീല സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം: പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ഭാഗമായി ലൈംഗികതയെ അശ്ലീലമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.	**ലൈംഗികതയുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം:** ഈ നിലപാടിനെ തള്ളിക്കളയുന്നു; ലൈംഗികത സ്വയം സൗന്ദര്യാത്മകമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നു.	ലൈംഗികതയെ അതിക്രമത്തിന്റെ ഒരു ഉപകരണം എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച്, സൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിഷയമായിത്തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ വിശകലനത്തിലൂടെ, പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതവും, കാല്പനികവിരുദ്ധവും, പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിശ്ചിത ധാരണകൾ വെച്ചുപുലർത്തുകയും ചെയ്ത ആധുനികതയിൽ നിന്നുള്ള "തികഞ്ഞ വിച്ഛേദമാണ് ആധുനികാനന്തര കവിത" എന്ന ശക്തമായ നിഗമനത്തിൽ എടത്തുംകര എത്തിച്ചേരുന്നത്.

ഉപരി നിരീക്ഷണം : 'വിച്ഛേദം' എന്ന സങ്കീർണ്ണത

ഈ സംവാദം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്, ആധുനികതയിൽ നിന്നുള്ള 'വിച്ഛേദം' ഒറ്റ

സംഭവമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ബഹുമുഖമായ ഒരു പ്രക്രിയയായിരുന്നു എന്നാണ്. സിവിക് ചന്ദ്രന്റെ വാദങ്ങൾ ഒരു *പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ* വിച്ഛേദത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്; ആധുനികതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയ പദ്ധതിയുടെ പരാജയത്തെയാണ് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. രാജേന്ദ്രൻ എടത്തുംകരയുടേത് ഒരു *സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായ* വിച്ഛേദമാണ്; അദ്ദേഹം കവിതയുടെ രൂപപരവും പ്രമേയപരവുമായ ഘടകങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. പി.എൻ. ഗോപീകൃഷ്ണന്റേത് ഒരു *ചരിത്രപരവും ദാർശനികവുമായ* വിച്ഛേദമാണ്; അദ്ദേഹം 'വികേന്ദ്രീകരണം' എന്ന ആശയത്തിലൂടെ പുതുകവിതയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവത്തെത്തന്നെ പുനർനിർവചിക്കുകയും മലയാള കവിതയുടെ ചരിത്രത്തെ പുതിയ രീതിയിൽ വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കാര്യം, സിവിക് ചന്ദ്രൻ വിമർശിക്കുന്ന 'രാഷ്ട്രീയ ആധുനികത' ഒരു പരാജയപ്പെട്ട പദ്ധതിയായിരുന്നു എന്ന വാദമാണ്. അതായത്, പുതുകവിത കേവലം ആധുനികതയെ മറികടക്കുകയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ആധുനികതയുടെ തന്നെ ആന്തരിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ശൂന്യതയെ നികത്തുകയായിരുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിനുള്ള മൂർത്തമായ തെളിവുകളാണ് എടത്തുംകരയുടെ വിശകലനം നൽകുന്നത്. ഈ മാറ്റങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് ഒരേസമയം സംഭവിച്ചു എന്നതിനുള്ള ദാർശനികമായ വിശദീകരണമാണ് ഗോപീകൃഷ്ണന്റെ 'വികേന്ദ്രീകരണം' എന്ന ആശയം. അതിനാൽ, 'വിച്ഛേദം' ഒരു നേർരേഖയല്ല, മറിച്ച് ആധുനിക ലോകവീക്ഷണത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു അഴിഞ്ഞുപോകലാണ്. ഒരുപക്ഷേ, ഈ സംവാദത്തിലെ ഏറ്റവും ഗഹനമായ നിരീക്ഷണം ഗോപീകൃഷ്ണന്റേതാണ്: "തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ?" എന്ന് ചോദിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു ആധുനിക രീതിയാണ്. ആധുനികതയുടെ ഈ രേഖീയമായ ചരിത്രബോധത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടന്നു എന്നതാണ് പുതുകവിതയിലെ യഥാർത്ഥ മാറ്റം.

ചുരുക്കത്തിൽ, ആധുനികതയുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സംവാദം, പുതുകവിത

കേവലം ഒരു തുടർച്ചയോ വിച്ഛേദമോ അല്ല, മറിച്ച് ആധുനികതയുടെ തന്നെ ആന്തരിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ പുനർവായിക്കുകയും, അതിന്റെ ചരിത്രത്തെ പുനർനിർവചിക്കുകയും, അതിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായ കെട്ടുപാടുകളെ തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഏത് വ്യവസ്ഥയും ചരിത്രപരമായി രൂപപ്പെടുന്നതാണ്. ഭൂതകാലത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്ന് അത് തീർത്തും മോചിതമല്ല. പി. എൻ. ഗോപീകൃഷ്ണൻ ശരിയായി നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ "ഇന്നുണ്ടാവുന്ന ചീത്തകവിതകൾ പോലും പഴയ കവിതയുടെ ബോധ്യത്തിന്റെ അപ്പുറത്ത് നിന്നാണ് ഉണ്ടാവുന്നത് ; നാളെയും അങ്ങനെതന്നെയായിരിക്കും."

റഫറൻസ്

അജയകുമാർ എൻ, കവിതയുടെ വഴികൾ, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2008.

അമ്മുദീപ, പുതുകവിതയിലെ ആധുനികോത്തര സംവേദങ്ങൾ, സാഹിത്യലോകം സെപ്തം ഒക്ടോബർ, 2013

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, ആധുനികതയുടെ ഉത്തരഭാഗം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 1996

കവിതയുടെ കാർണിവൽ ഒന്നാം പതിപ്പ് പ്രൊസീഡിങ്ങ്സ്, മലയാളവിഭാഗം, ശ്രീ നീലകണ്ഠ ഗവ. സംസ്കൃതകോളേജ്, പട്ടാമ്പി, 2016.

ജോർജ്ജ് സി ജെ, ആധുനികാനന്തര സാഹിത്യ സമീപനങ്ങൾ, ബുക്ക് വേം, 1996

ടോണി കെ ആർ, മുഖ്യധാരയ്ക്ക് പുറത്ത്, ഭാഷാപോഷിണി സെപ്തംബർ, 2002

രവിവർമ്മ, ആറ്റൂർ, പുതുമൊഴിവഴികൾ, തൃശ്ശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്, 1999

ശ്രീകുമാർ എസ് എസ് ആധുനികാനന്തര മലയാള കവിത: ചിതറുന്ന പ്രഭാമണ്ഡലം, സമയം മാസിക ഡിസംബർ, 2004